

Zöldi-Kovács Katalin (1974–1978)

Hogy került Kollégiumba?

Első évben rokonoknál laktam. Mivel az egyik csoporttársamat, Bugyi Pistit magas felvételi pontszáma miatt már első évben felvették a Kollégiumba, ismerős volt számomra mind a Kollégium, mind a felvételi követelmények. A felvételi szempontjából fontos volt a jó tanulmányi eredmény és a diákkörözés. Ha jól emlékszem, volt felvételi beadvány és elbeszélgetés. Kifejezetten tetszett a demokratikus elbírálás, mivel a bentlakók szavaztak arról, hogy kit vesznek fel. Voltak bejárók, bár ez nem volt hivatalos státusz. Több példa is volt rá, hogy a bejáró tagok végül bentlakó tagok lettek. A fiúk és a lányok együttélése kiegyensúlyozott volt. Súrúlás nem volt, hiszen alapvetően külön szinten laktunk.

Milyen volt a kollégiumi elhelyezés?

Két szobában is laktam, mind a kettő ötágyas volt, de nagy szobák voltak. Ez azért is lényeges, mert a többi kollégiumban elég kis szobákban laktak a diákok, ráadásul emeletes ágyak voltak a jellemzőek. A mi tágas lakterünk térben is több szabadságot adott. Más kollégiumokhoz képest több „extra” helyiség is volt: tanuló, könyvtár, társalgó, kis tanuló, zuhanyzó, mosószoba, főzőfülke és konyha. Nagyon szerettük a kollégiumot és annak központi elhelyezkedését is. Egyik népszerű helyünk a Gödör Étterem volt, hiszen csak le kellett menni. Nem beszélve az egyetemi karokról, amelyeket percek alatt elértünk. Egy budapesti diák számára ez felbecsülhetetlen érték volt, hiszen a fővárosban rengeteg időt töltöttünk/töltünk közlekedéssel. Nagyon szerettem azt is, hogy leláttunk az Aradi Vértanúk terére, ahova a fiúk lejártak focizni.

Hogy működött a közösség?

Sokat beszélgettünk, szabad volt a véleménynyilvánítás, nem mindennapi szinten tudtak megnyilvánulni a tagok, élvezet volt hallgatni. Zalán Tibornak abban az időben jelentek meg az első versei, amelyeket Pelczer István zenésített meg. Élvezet volt hallgatni őket.

Úgy éltem meg, hogy nagyon haladó dolog a lányok és a fiúk együttlakása, hiszen ez csak a mi Kollégiumunkban volt így. Hasonlóan vélekedtünk arról, hogy nálunk a legkülönbözőbb karokról és szakokról voltak tagok. A hangulat pedig családiásan alakult, tekintettel arra, hogy összesen 36-an voltunk.

Élő volt a hagyomány?

Nem mentem annak idején utána, de azt tudtuk, hogy az Eötvös Kollégiumnak komoly hagyományai vannak, bár a részleteket nem ismertük.

Milyen életet tudott élni az ember az akkori anyagi lehetőségei között?

Az utolsó két évben népköztársasági ösztöndíjamban volt, előtte a szüleim is támogattak. Amellett tanítottam a TIT-ben is. Ez viszonylag jó életszínvonalat biztosított. Természetesen igen különböző szociális háttérrel rendelkeztek a hallgatók,

de ez nem jelentette azt, hogy a szegényebbek ki voltak zárva a közös szórakozásból. Ha elmentünk valahova, akkor összedobtuk a pénzt, mindenki lehetőségei szerint. Nem emlékszem, hogy ez gondot okozott volna.

Hogy alakult egyéni élete?

Már 1976-ban összeházasodtunk Krajcsi Péterrel, de ottmaradtunk a Kollégiumban. Akkor ez a választás tűnt optimálisnak. Nem adtuk fel a kollégiumi lét előnyeit, bár a kettőnk közös élete így beleolvadt a nagy közösségébe. Végzés után feljöttem Budapestre, és azonnal megszületett az első gyermekünk. Néhány évvel később kimentünk az Egyesült Államokba, ahol mindenféle munkám volt. De azért tanítottam is és egy kórház nemzetközi osztályán is dolgoztam. Ezeknek a hatása máig érződik a munkámban. Emellett sok olyan dologba fogtam bele, amelyet soha nem gondoltam volna azelőtt magamról. Később Ausztriában is eltöltöttem egy évet, ahol elsősorban a nyelvtanulásra koncentráltam. A gyerekeim iskolába jártak, én pedig vendéghallgatóként a Bécsi Egyetem Tolmácsképzőjét látogattam. 1985-ben az Egészségügyi Főiskolára kerültem, ami ma már a Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Kara. Szeretem a munkámat. A szaknyelvoktatás újabb és újabb kihívásokat jelent, részint mert változnak az általunk oktatott tantárgyak mind tartalom, mind tanítási stílus szempontjából, részint pedig mert az oktatáshoz szükséges jegyzeteket és multimédiás tananyagokat is nekünk kell összeállítani. Ez folyamatos olvasást, felkészülést jelent. Kissé későn kezdtem el a doktorit, de előbb-utóbb az is meglesz, már csak a védés van hátra.

Mit adott a Kollégium?

Kitágult a világ, nem szakbarbár lett az ember. Egy szabad légkör volt, amely az akkori rendszerben üdítően hatott. A többféle szakos kiváló emberek együttélése pezsgő szellemi élethez és inspirációhoz vezetett. Ha benéztél a könyvtárba, akkor mindig tanult ott valaki. Ez képes volt megfogni az embert, hogy persze tényleg, akkor ez az az út, amelyen haladni kell. És persze érdekes volt látni, hogy más szakmák milyen elvárásokat támasztottak a hallgatóikkal szemben. Természetesen a sokszínű társaság is rendkívüli hatást gyakorolt az emberre.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2010-ben Budapesten
Szerkesztette: Antal Gabriella Karlivna*